

Michelle Paver

Torak en Wolf
De verbroken eed

Avonturen uit een magisch verleden *Deel 5*

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Oathbreaker*
Copyright © 2008 Orion Children's Books
Copyright © 2008 Tekst Michelle Paver

Copyright voor het Nederlands taalgebied © 2008 The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling
Ellis Post Uiterweer

Vormgeving omslag
B'IJ Barbara

Opmaak binnenwerk
ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3897 3
NUR 283
D/2013/8899/5

www.michellepaver.com
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

 Hoofdstuk 1

Soms is er geen waarschuwing. Helemaal niets.

Je huidboot scheert als een aalscholver over het water, je peddel laat zilverige lodde door de kelp schieten, en alles is helemaal goed: de Zee met de golven, de zon die in je ogen schijnt, de koude wind in je rug. En dan doemt er plotsklaps een rotsblok op uit het water, groter dan een walvis. Je gaat er recht op af, je zult worden vermorzeld...

Torak ging met een ruk naar opzij hangen en stak zijn peddel met kracht in het water. De huidboot trilde, ging bijna ondersteboven, en vloog toen vlak langs het steen.

Doornat en proestend deed hij zijn best weer in balans te komen.

‘Gaat het?’ riep Bale, die terugvoer.

‘Ik had dat rotsblok niet gezien,’ mompelde Torak. Hij voelde zich erg stom.

Bale grijnsde breed. ‘Er zijn een paar beginnelingen in het kamp. Wil je liever met hen meedoen?’

‘Wacht maar!’ riep Torak uit. Hij sloeg met zijn peddel op het water en spatte Bale helemaal nat. ‘Wie het eerst om de Punt is!’

De jongen van de Zeehondenstam slaakte een verheugde kreet, en daar gingen ze, nat, koud en blij. Hoog boven hen zag Torak twee zwarte stipjes. Hij floot, en Rip en Rek doken naar beneden om met hem mee te vliegen. Hun vleugels raakten net het water niet aan. Torak zwenkte om een ijsschots te vermijden, en de twee raven zwenkten met hem mee. In het zonlicht glansden hun zwarte veren paarsig en groen. Ze vlogen voor Torak uit, die moeite moest doen om ze bij te houden. Zijn spieren

deden pijn, en het zoute water brandde op zijn wangen. Hij lachte hardop. Dit was bijna net zo fijn als vliegen.

Bale, die twee zomers ouder was, en het beste met een huidboot overweg kon van alle andere eilandbewoners, verdween in de schaduw van een uitstekend stuk rots dat de Punt werd genoemd. Zodra ze uit de baai waren, werd de Zee onstuimiger, en een golf sloeg over Toraks boot heen, waardoor hij bijna omkieperde.

Toen hij de boot weer in zijn macht had, lag die de verkeerde kant op. De Zeehondenbaai zag er prachtig uit in het zonnetje, en even vergat hij dat hij bezig was met een wedstrijd. Aan de zuidkant hing een sluier van nevel voor de waterval, en boven de kliffen zweefden meeuwen. Op het strand kringelde rook uit de logge hutten van de Zeehondenstam, en aan de lange rekken hing gezouten kabeljauw die glinsterde alsof er rijp op zat. Hij zag Fin-Kedinn, die door zijn donkerrode haar goed herkenbaar was tussen de blonde Zeehonden. En daar was Renn. Ze gaf les in het schieten met pijl en boog aan een stel bewonderende kinderen. Er verscheen een grijns op Toraks gezicht. Op zeehonden kun je veel beter jagen met een harpoen dan met pijl en boog, en Renn had als lerares weinig geduld.

Bale riep dat hij moest komen, dus keerde Torak de boot en ging verwoed peddelen.

Eenmaal voorbij de Punt beseften ze dat ze uitgehongerd waren, dus zetten ze koers naar een strandje waar ze een vuur maakten van drijfhout en zeewier. Voordat Bale een hap nam, wierp hij eerst een stukje kabeljauw in het ondiepe water voor de Zeemoeder en de hoeder van zijn stam, en Torak, die geen hoeder had, stak een flinter elandbloedworst in een jeneverbestruijk als dank aan het Woud. Het was een beetje raar omdat het Woud een hele dag varen naar het oosten lag, maar het zou helemaal raar zijn om het niet te doen.

Vervolgens gaf Bale Torak een deel van de gedroogde kabeljauw, die heerlijk zoet en taai was, en verrassend genoeg hele-

maal niet naar vis smaakte. Ze aten ook de mosselen die Torak van de rotsen had gepulkt. Die aten ze rauw, ze braken de ene helft van de schelp eraf en gebruikten die om het gladde oranje vlees uit de andere helft te lepelen. Vervolgens deelden ze de elandworst. Net zoals de rest van zijn stam durfde Bale nu gemakkelijker het Woud en de Zee door elkaar te gebruiken, en dat maakte het een stuk eenvoudiger voor iedereen.

Omdat ze nog steeds honger hadden, besloten ze een stoofpotje te maken. Torak vulde zijn kookhuid met water uit een beek, hing die aan takken boven het vuur en deed er een paar stenen in die gloeiend heet waren geworden in het vuur. Bale gooide er handenvol paars zeemos bij dat hij in een rotspoel had gevonden, en een paar schelpwormen die hij had opgegraven in het zand. Torak deed er nog een bosje zeekool bij, omdat de groene kleur hem aan het Woud deed denken.

Terwijl ze wachtten totdat alles gaar was, hurkte Torak neer bij het vuur en warmde zijn ijskoud geworden handen. Ondertussen zat Bale een lepel te maken door een halve mosselschelp in een takje zeewier te wringen en dat vervolgens stevig te omwikkelen met een zeehondenpees die hij uit zijn naaibuideltje had gehaald.

‘Goede vangst gewenst!’ klonk een stem vanuit de zee, en daar schrokken ze allebei van.

Het was een visser van de Aalscholverstam. Hij zat in een huidboot, en zijn net van walrushuid zat helemaal vol haring.

Terwijl de man het ondiepe water in peddelde, keek hij aandachtig naar Torak met de zwarte tatoeages op zijn wangen. ‘Wie is je maatje uit het Woud?’ vroeg hij aan Bale. ‘Zijn die tatoeages van de Wolvenstam?’

Torak deed zijn mond open om te antwoorden, maar Bale was hem voor. ‘Hij is een verwant. De pleegzoon van Fin-Kedinn. Hij jaagt met de Raven mee.’

‘Ik hoor niet bij de Wolvenstam,’ voegde Torak er nog aan toe. ‘Ik ben stamloos.’ Hij keek de man aan met een blik die hem duidelijk

moest maken dat hij daar maar van moest denken wat hij wilde.

De man legde zijn hand op de veren van zijn stamdier die op zijn schouder zaten genaaid. 'Ik heb van je gehoord. Jij bent de jongen die is uitgestoten.'

Zonder erbij na te denken raakte Torak even zijn voorhoofd aan waar een hoofdband om zat die de tatoeage van de uitgestotene bedekte. Fin-Kedinn had de tatoeage veranderd zodat die niet langer betekende dat Torak uitgestoten was, maar zelfs de Leider van de Raven kon herinneringen niet veranderen.

'De stammen hebben hem weer opgenomen,' zei Bale.

'Dat heb ik gehoord,' reageerde de man. 'Nou, goede vangst dan maar.' Hij zei het alleen tegen Bale. Na nog een achterdochtige blik op Torak te hebben geworpen, peddelde hij weg.

'Trek je maar niets van hem aan,' zei Bale na een korte stilte.

Torak zei niets terug.

'Hier.' Bale gooide hem de lepel toe. 'De jouwe heb je in het kamp laten liggen. Hé, kop op, hoor! Het was maar een Aalscholver. Wat weten zij er nou van?'

Torak glimlachte. 'Ongeveer net zoveel als een Zeehond.'

Bale haalde naar hem uit, en toen rolden ze een poosje lachend over de kiezels totdat Torak Bale in een houdgreep kreeg en hem om genade liet smeken.

In stilte aten ze van de stoofpot, en ze spuugden stukjes uit voor Rip en Rek. Daarna ging Torak lekker warm bij het vuur liggen, waar Bale nog wat drijfhout op had gegooid. De Zeehondenjongen merkte helemaal niet dat Rip hem naderde en met stijve poten op hem af hipte. De twee raven waren gefascineerd door Bales blonde haar, waarin hij kraaltjes van blauw leisteen had gestoken, en ook graten van lodde.

Rip nam een van de graten in zijn snavel en trok eraan. Bale slaakte een gil. Rip liet los en dook in elkaar met zijn vleugels een beetje gespreid, het toonbeeld van een onterecht beschuldigde raaf. Lachend wierp Bale hem een stukje schelpworm toe.

Torak glimlachte. Het was fijn om weer bij Bale te zijn. Bale

was net een broer, of in elk geval hoe Torak zich voorstelde dat een broer zou zijn. Ze vonden dezelfde dingen leuk en moesten om dezelfde dingen lachen. Maar ze verschilden ook sterk van elkaar. Bale was bijna zeventien zomers oud, en al gauw zou hij op zoek gaan naar een gezellin en een eigen hut bouwen. Omdat de Zeehonden nooit wegtrrokken met hun kamp, betekende dat dat hij altijd op het smalle strand van de Zeehondenbaai zou blijven, afgezien van tochtjes naar het Woud om handel te drijven.

Nooit ergens anders een kamp opslaan... Bij het idee alleen al kreeg Torak het benauwd. En toch, het zou best fijn zijn om zo zeker te zijn van een leven dat zich zou ontrollen als een goed gelooidde huid. Soms vroeg hij zich af hoe dat zou voelen.

Bale merkte iets aan hem, en vroeg of hij het Woud erg miste.

Torak haalde zijn schouders op.

‘En Wolf?’

‘Wolf mis ik altijd.’ Wolf had geweigerd in een boot te stappen, dus hadden ze hem moeten achterlaten. *Ik kom gauw terug*, had Torak in de wolventaal tegen zijn broeder uit het roedel gezegd. Maar hij wist niet zeker of Wolf het wel had begrepen.

De gedachte aan Wolf maakte hem rusteloos. ‘Het wordt al laat,’ zei hij. ‘We moeten voor de schemering terug zijn bij de Punt.’

Dat was de reden dat Renn, Fin-Kedinn en hij hiernaartoe waren gegaan. Na de winter was er van alles aan de hand op het eiland, en ze vermoedden dat het aan de Zieleneters lag, die op zoek waren naar het laatste stukje van de vuuropaal die daar ergens moest zijn. Na de dood van de Zeehondenmagiër wist niemand waar het stukje vuuropaal was. Al een halve maan lang werd er om beurten de wacht gehouden, en vannacht was het de beurt aan Torak en Bale.

Met een frons wreef Bale de kookhuid uit met zand. Hij opende zijn mond om iets te zeggen, maar bedacht zich toen en schudde zijn hoofd.

Het was niets voor Bale om te weifelen. Het moest dus iets be-

langrijks zijn. Torak wachtte rustig af en verfrommelde ondertussen een stukje suikerwier.

‘Wanneer jullie teruggaan naar het Woud, hè?’ zei Bale zonder hem aan te kijken. ‘Dan wilde ik Renn vragen om hier te blijven. Bij mij. Ik wil graag weten wat je daarvan vindt.’

Torak verstarde.

‘Torak?’

Torak legde het suikerwier in het vuur en keek naar de vlammen die paars kleurden. Hij voelde zich alsof hij ongemerkt aan de rand van een afgrond was komen te staan. ‘Renn moet maar doen wat haar goeddunkt,’ zei hij uiteindelijk.

‘Maar wat vind jij ervan?’

Torak sprong op. De haartjes op zijn armen stonden overeind van woede, en zijn hart bonkte onplezierig snel. Hij keek naar Bale, die knap was, ouder dan hij, en die bij een stam hoorde. Hij besepte dat als ze hier bleven, het op een gevecht zou uitdraaien, maar dan echt menens. ‘Ik ga,’ zei hij.

‘Terug naar het kamp?’ vroeg Bale, opzettelijk heel rustig.

‘Nee.’

‘Waar dan naartoe?’

‘Gewoon, weg.’

‘Maar we zouden toch de wacht houden?’

‘Doe jij dat maar.’

‘Torak, doe nou niet zo...’

‘Ik zei dat jij dat maar moest doen!’

‘Goed, hoor.’ Bale staaarde in het vuur.

Met een ruk draaide Torak zich om en rende naar zijn boot.

Hij zette koers naar de noordkust, weg van de Zeehondenbaai. Hij was niet meer kwaad, alleen nog erg in de war. Hij verlangde hevig naar Wolf, maar die was ver weg.

Hij voer een andere inham in. Daar droeg hij de huidboot naar de schriële boompjes aan de voet van de helling. Hij had behoefte aan de geur van berken en lijsterbessen, ook al waren die hier nog zo schraal en zoutig, vergeleken met die van het

Woud. Vannacht wilde hij niet in de Zeehondenbaai zijn. Hij bleef wel hier.

Hij had geen ransel of slaapzak bij zich, maar nadat hij was uitgestoten, nam hij altijd alles mee wat hij echt nodig had: een bijl, een mes en een tondelbuidel. Hij zette de boot ondersteboven neer op wat takken, en hoopte twijgen en dorre varens op tegen de zijkanten om een onderkomen te maken. Vervolgens maakte hij een vuur van drijfhout met daarachter een paar stenen die de hitte moesten weerkaatsen. Er waren genoeg droge varens en zeewier om een bed van te maken, en met zijn jas en leggings van rendierhuid zou hij het niet koud krijgen. En anders had hij maar pech.

Het was een heldere nacht aan het einde van de Berkenbloedmaan, die de Zeehonden de Maan van de Kabeljauwtocht noemden. Vanaf het ondiepe water klonk het geluid van ijs dat tegen de rotsen schraapte. Achter het vuur sliepen Rip en Rek tegen elkaar aan in de gevorkte tak van een lijsterbes, met hun snavels onder hun vleugels gestoken.

Torak keek in de vlammen. Het was al negen manen geleden dat hij was uitgestoten, en toch voelde het nog onwennig om zomaar buiten een vuur te hebben, waar iedereen het kon zien.

Eigenlijk zou hij terug moeten. Maar hij wilde Bale niet onder ogen komen, en Fin-Kedinn en Renn ook niet.

Terwijl hij daar in elkaar gedoken in zijn jas zat, voelde hij iets in zijn zij prikken. Het was de lepel die Bale had gemaakt. Die had hij zeker in zijn riem gestopt voordat hij weg was gegaan. Hij draaide hem om en om. De lepel was goed gemaakt, met de pees keurig strak eromheen gewikkeld en het losse eindje eronder gestopt.

Hij ademde diep in. Morgenvroeg zou hij teruggaan en zijn excuses aanbieden. Bale zou het vast wel begrijpen. Zo was Bale wel, die bleef nooit lang mokken.

Torak sliep slecht. In zijn droom hoorde hij een uil roepen, en Renn vertelde hem iets wat hij niet begreep.

Even na middernacht werd hij wakker. Het was de tijd dat de maan donker was, opgegeten door de hemelbeer, en de deinen-de Zee werd slechts verlicht door de sterren. Hij moest hier weg, hij moest naar de Zeehondenbaai, naar de Punt om Bale te zoeken.

Duizelig en moe brak hij het onderkomen af en goot water over het vuur om het in slaap te sussen. Met flinke tegenzin spreidden Rip en Rek hun vleugels en zetten de veren op hun kop op, allemaal om te laten zien dat het ze niet zinde om zo vroeg op pad te gaan. Maar toen Torak zijn boot in het ondiepe water legde en wegvoer, hoorde hij de krachtige, suizende slagen van ravenvleugels.

In het oosten was de zon een rozige messnee tussen de Zee en de lucht, maar de Zeehondenbaai lag nog in duisternis gehuld, de Punt scherp afgetekend tegen de sterren. De meeuwen zaten nog op hun plekjes, in de hutten van zeehonden huid was het stil. Alleen de waterval verbrak de stilte, evenals het zachte klotsen van de Zee, en de kabeljauw die knarste aan het rek.

Aan de noordkant van de baai ging Torak aan land. Onder zijn laarzen knerpten schelpen, en hij snoof de scherpe geur op van de rook van de bijna uitgedoofde vuren. Aan de rekken keken de kabeljauwen hem aan met dode, met zout omkranste ogen.

Rek kraste enthousiast. Ze had een prooi ontdekt. Beide raven vlogen naar de rotsblokken onder de Punt.

Het was te donker om te kunnen zien wat de vogels hadden ontdekt, en toch gingen de haartjes in Toraks nek overeind staan.

Wat het ook was, Rip en Rek hipten er voorzichtig naartoe, en toen vlogen ze opeens weg.

Het kan wel van alles zijn, dacht Torak. Maar toch rende hij ernaartoe, door de hopen rottend zeewier. Dichterbij gekomen rook hij de misselijkmakende, zoetige geur van bederf. Onmiskenbaar. Hij liet zich op zijn knieën ploffen.

Nee. Nee.

Hij had het zeker uitgeschreeuwd, want de raven vloegen angstig krassend op.

Nee!

Hij kroop ernaartoe. Zijn handen kwamen in iets nattigs, ze kleurden rood. Hij zag flinters wit bot, en spetters grijzige smurrie. Hij zag iets donkers tussen de blonde haren met de kraaltjes van blauwe leisteen en de loddegraten door sijpelen. Hij zag het vertrouwde gezicht dat met nietsziende ogen naar de lucht keek.

Soms is er geen waarschuwing. Helemaal niets.